

SÜTÜN RENKLERİ

Evvel zamandan, çuval dolusu samandan, rahatsız eder fazla yersen aynı gıdadan, değişik beslenmemiz mevsimlerle durmadan. Biraz bundan biraz şundan, dengeli beslenmeli insan. Az yiyerek sağlıklı yaşanmaz, çok yeme desen de kimileri arlanmaz. Sanırsın acıkan yemeğe doymaz, susayanlar da suya kanmaz. Anne sözü dinleyen hastalanmaz. İnatçılar, ders almadan uslanmaz. Bu masalı anlatan, her söylenene inanmaz. Can kulağıyla dinleyelim yoksa masal unutulur, hatırlanmaz. Büyüyeceğiz, serpileceğiz günden güne, masalcının sözleri gitmesin kimsenin gücüne.

Mini mini bir kuzu, huzurlu mu huzurlu, yatmış annesinin yanına. Üşüyünce sokulurmuş koynuna, emermiş ak sütünü acıktığında. Bir gün, beş gün, on gün, eklenmiş peş peşe. Gelmiş emmiş, gitmiş emmiş sütünü, canı ne zaman istese. Ancak bu böyle sonsuza dek sürmemiş. Gün gelmiş, kuzucuk gelişip serpilmiş. Artık annesinin sütü onu doyurmaz olmuş. Başka gıdalarla beslenmesi zorunluymuş.

Kuzucuk, çevresine bakmış. Kıvrıkcık tüylü, dümdüz tüylü, dalgalı tüylü kuzular, önlerinde bir çayır, yiyorlarmış gayır gayır. Ama bunların rengi yemyeşilmiş. Süt gibi beyaz değilmiş. Kuzucuğumuz, arkadaşlarına imrenerek bakmış.

“Tadı nasıl yediklerinizin?” diye sormuş.

Birinci kuzu; ‘ekşi’ demiş, ikinci kuzu; ‘mayhoş’ demiş, üçüncü kuzu; ‘tatlı’ demiş.

Kuzucuğumuz şaşkınmış.

“Hem ekşi hem mayhoş aynı zamanda nasıl tatlı olur?”

Birinci kuzu; ‘ekşi ama limon gibi değil’ demiş, ikinci kuzu; ‘mayhoş ama erik gibi değil’ demiş, üçüncü kuzu; ‘tatlı ama üzüm gibi değil’ demiş.

Bu kuzular demek ki limon, erik ve üzüm de yemişler! Kuzucuk, onlara inanamamış. Uyduruyorlarmış.

“Hanginize inanayım? Üçünüz de kuzusunuz, üstelik kardeşsiniz fakat çimen için farklı şeyler söylüyorsunuz.”

“Biz bize benzeriz ama damak tadımız farklı. Sen de tat ve kendin karar ver.” demiş üçü birden ve çayırları kemirmeye devam etmişler.

Ne yapsın bizim kuzucuk? Kırlara çıkmış, biraz yürümüş. Papatyalar, anne sütüne benziyormuş renk bakımından. Bir iki atıştırmış beyaz yapraklı papatyalardan. Pek de hoşlanmamış ancak karnı zil çalıyormuş. Bir, iki, üç ısırdıktan sonra alışmış tadına. Ne ekşi, ne tatlı ne de mayhoşmuş. Ona sorarsan, çimenlere nazaran yemesi daha hoşmuş.

Ben diyeyim bir ay, siz deyin iki ay papatyalarla karnını doyurmuş. Yaz geçmiş sonbahar gelmiş. Papatyaların da ömrü bitmiş. Bizim kuzucuk tek tük kalan papatyalarla da doymuyormuş artık. Yeşilliklerle beslenmeye mecburmuş. Kuzucuk çok üzgünmüş. Ne yazık ki yeşil ot bulmak, bu mevsimde o kadar kolay değilmiş. Çünkü yaz sıcakları, yeşili sarıya çevirmeye başlamış. Uçları sarı, kökleri yeşil otlar, pek de iştah açmıyormuş. Bunları dahi iştahla yiyen üç kardeş kuzunun yanına gitmiş kuzucuğumuz.

“Peki arkadaşlar, şimdi yedikleriniz nasıl?” diye sormuş.

Birinci kuzu; ‘sert’ demiş, ikinci kuzu; ‘gevrek’ demiş, üçüncü kuzu; ‘yumuşak’ demiş. Kuzucuğumuz bir kez daha şaşkınmış. Bu kuzular sert dememiş, gevrek dememiş, yumuşak dememiş maşallah her şeyi yemişler. Kuzucuk onlara pek inanmamış.

“Hem sert hem gevrek aynı zamanda nasıl yumuşak olur? ”

Birinci kuzu; ‘sert ama ağaç gibi değil’ demiş, ikinci kuzu; ‘gevrek ama talaş gibi değil’ demiş, üçüncü kuzu; ‘yumuşak ama sütlaç gibi değil’ demiş.

Bu kadarı da fazlaymış artık. Yani ağaç, talaş da yenir miymiş? Haydi sütlaç neyse ne. Bu üç kuzu, biraz hayalperestmiş. Onlara inanmakta güçlük çekiyormuş.

“Siz üçüz kuzular değil misiniz? Her biriniz ayrı söylüyor. Hanginize inanayım?”

“Biz birbirimize çok benzeriz ama zevklerimiz farklı. Senin de bir zevkin olmalı, tat ve karar ver.” demiş üçü birden ve kemirmeyi sürdürmüşler.

Üç kuzu, daha fazla kök bulabilmek için hoplayıp zıplayarak uzaklara gitmişler. Kuzucuğumuzun hoplayıp zıplamak için hiç hali yokmuş. Tüm kuzular, beslenip gelişirken bizimki bir deri bir kemik kalmış. Kuzular, çayırlıkta oyunun tadını çıkarırken o, nefes nefeseymiş. Üçüz kuzular, onun yanına gelip ısrar ediyorlarmış.

“Haydi, bizimle oyna. Şu hendekten atlama yarışına katıl.” demişler.

“Hendekten atlamak nasıl bir duygu?”

Birinci kuzu; ‘Çok keyifli.’ demiş, ikinci kuzu; ‘Çok heyecanlı.’ demiş, üçüncü kuzu; ‘Çok eğlenceli.’ demiş.

Kuzucuğumuz o kadar halsizmiş ki keyif, heyecan ve eğlenceyi nasıl bir şeydir düşünemiyormuş bile. İsteksiz bir şekilde yakınlarında yeşil veya kuru bitkiler aramış. Ne yazık ki artık yerlerinde yeller esiyormuş. Geriye bitkilerin tohumları kalıyormuş. Karnını doyurmak için bu tohumların tadına bakmış. Hiç de fena sayılmazmış. Böylece günler geçmiş gitmiş.

Gel zaman git zaman otlar da tohumlar gibi tükenmiş. Çünkü sonbahar, kışa dönüyormuş. Otlaklar, dün kalabalıkken bugün daha تنها imiş. Yarın daha da ıssız olacaktı. Kuzucuk, bunun farkında değilmiş. Aradan çok zaman geçmemiş kar yağmış, tüm otların üzerini beyaz bir örtü gibi kapatmış. Artık ne papatyalar varmış ne de yarı yeşil yarı sarı otlar ne de dolgun tohumlar. Üstelik dışarıya da çıkamıyorlarmış. Tüm kuzular ve koyunlar, artık ağılda kalmak zorundaymış.

Kuzucuğumuz, açlıktan öleceğini düşünerek endişelenmiş. Ağılın bir köşesine gidip yatmış. Konuşmaya bile mecali yokmuş. Kendini hayatın akışına bırakmış. Son pişmanlık fayda vermiyormuş. Bahara dek yaşayabileceğini düşünmüyormuş. Böyle karamsarlık içindeyken uykuya dalmış. Rüyasında su tankının başına gitmiş. Biraz su içebilmek için eğilmiş. Sudaki aksi çok korkunçmuş. Çelimsizmiş, bir deri bir kemikmiş. ‘Keşke hiç nazlanmadan annemi dinleyip taze otlardan zamanında yeseydim.’ diye düşünmüş. Uyanmak ve bu kabustan kurtulmak için gözlerini açmış. Çevresine bakmış. Burnuna çok güzel kokular geliyormuş.

Kuzular, anneleriyle beraber saman teknelerine yanaşmışlar, yem yiyorlarmış. Bizimki kupkuru tozlu samana bakmış. İçindeki kuru tahıl taneleri ışıpta pırıl pırıl parlıyormuş. Bu bir mucize olmalıymış. Baharı görebilecek kadar yaşayabilecekmiş. Tekrar çimenlerin, çayırların, papatyaların olduğu kırlara kavuşabilecekmiş. Karnından gelen gurultuları susturmak için yem yemek için tekneye yanaşmış.

İştahlı üçüz kuzular, onu yanlarında görünce şaşırılmış. Birinci kuzu, şapır şupur; ikinci kuzu katır kutur ve üçüncü kuzu kütür kütür, döke saça saman yiyorlarmış.

“Şu anda yediklerinizi nasıl tarif edersiniz?” diye sormuş kuzucuğumuz.

Üçüz kuzular, yemeye ara vermeden ona gözlerinin ucuyla bakmışlar.

“Sen sormaktan bıkmadın, biz cevap vermekten usandık. Son kez cevap vereceğiz sana.”

Birinci kuzu; ‘mis gibi’ demiş, ikinci kuzu; ‘misk-i amber’ demiş, üçüncü kuzu; ‘gülbeşeker’ demiş.

Kuzucuk:

“Artık ben de şu mis gibi, amber gibi, gülbeşeker gibi yemden yiyeceğim ve nasıl olduğuna karar vereceğim. Bakalım anne sütü kadar lezzetli mi?” demiş neşeyle.

“Elbette.” demiş üçüz kuzular. “Biz süttten kesilince neden iştahla her şeyi yiyoruz sandın. Hepsinde anne sütü tadını aldık da ondan. Hem çeşitli gıdalar bizi besler, büyütür, sağlıklı kılar.”

“Haydi o zaman vakit kaybetmeyelim, yoksa karnımdan gelen gurultulardan korkabilirsiniz.” demiş.

Ağıldakiler tüm olanlara tanık olmuşlar. Kuzucuğumuzu alkışlamışlar. Annesi yanına gelerek ona sarılmış, koklamış.

“Endişelerim sona erdi. Benim kara gözlü kuzum, güzel yavrucuğum.” demiş. “Kış boyu yiyeceğin bu saman ve tahıl karışımı çok besleyici. Zaten süt dediğin nedir? Çayır, papatya, tahıl ve saman yemezsek biz annelerin sütü olur mu?”

Kuzucuğumuz, bu yaşadıklarından kendine ders çıkarmış. Bir daha yiyeceğini beğenmemelik etmemiş. Değişik gıdaları tatmış. Beslendikçe sağlığı düzelmiş. Sağlığı düzeldikçe gelişmiş. Her mevsimi özlemiş, annesini hep dinlemiş.

Her gıdadan yiyelim, tecrübeleri dinleyelim, sağlıklı beslenelim, yanlışları eyleyelim. Ekşi,

mayhoş, tatlı, sert, gevrek, yumuşak demeyelim. Yeşil, sarı, kırmızı, mor, beyaz renkli sebzeleri de deneyelim. Zararın neresinden dönsen kârdır, gelişmen yediğın sağlıklı gıdalar kadardır. Bahar dallarından düşen üç elma, pay edilmiş masalcıyla dinleyenler arasında. Onlar ermiş muradına biz çikalım eyvanına.